

کد خبر: ۶۶۵۶۸

شنبه ۴ دی ۱۳۹۵ ۷:۲۱

پارادایم جدید در مدیریت سیلابهای شهری

در سالهای اخیر، به دلیل روند افزایشی شهرسازی و تغییرات آب و هوایی، شدت، بزرگی و فرکانس سیلابها در مناطق شهری افزایش یافته است. سیلابها منجر به مشکلات جدی از قبیل بحرانهای اجتماعی، ضررهای اقتصادی و همچنین مشکلات زیست محیطی و مسائل بهداشتی می گردد.

گسترش مناطق شهری و افزایش نواحی نفوذناپذیر و متعاقباً تغییر پاسخ حوضه آبریز نسبت به بارش، منجر به ازدیاد جریانهای سیلابی در این مناطق شده است؛ به طوری که در نواحی شهری، سیلابها به دفعات بیش تر و با شدت های بیش از قبل مشاهده می گردند. در این نواحی مقادیر دبی حداکثر سیلاب افزایش یافته و زمان رسیدن به این مقادیر کاهش می یابد و در نهایت منجر به تشدید سیلاب و اثرات منفی آن می گردد. با توجه به این موارد، به کارگیری و توسعه طرح ها و اقدامات تقویتی موثر با رویکردهای جدید مهندسی برای کنترل و مدیریت سیلاب شهری ضروری است. این اقدامات یا استراتژی ها باید علاوه بر در نظرگیری فاکتورهای فنی و اقتصادی، به جنبه های زیست محیطی، اجتماعی و زیباسازی شهری نیز توجه داشته باشند. بر اساس تجارب کشورهای پیشرفته، در انتخاب این استراتژی ها بجای رویکرد تدافعی که بر اقداماتی نظیر افزایش ابعاد شبکه برای تخلیه سریع و ایمن شهر تاکید می کند، رویکرد توسعه پایدار و روشهای کنترل رواناب در مبدأ نظیر انواع تکنولوژی های توسعه کم اثر ( ) مناسب تر به نظر می رسد. هدف از بکارگیری این تکنولوژی ها مدیریت بهتر رواناب شهری (هم از بعد کمی و هم کیفی) در مبدأ آن با حفظ الگوهای طبیعی زهکشی و تقلید از سیکل طبیعی هیدرولوژیکی است.

این پیشنهاد طرح پژوهش با هدف ارائه مدلی مبتنی بر رویکرد شبیه سازی و بهینه سازی تهیه شده و قصد دارد که میزان توانایی تکنولوژی های را برای کنترل سیلاب در یک منطقه شهری به عنوان مطالعه موردی مورد بررسی قرار داده و بازدهی این روشها را از بعد فنی و اقتصادی تعیین نماید.